

70-იანი წლების კინოს ახასიათებს ჟანრების აფირმაცია ან განმეორებითი აფირმაცია, კერძოდ საშინელებათა, კომედიის, იტალიური სტილის poliziesco (ან poliziottesco), მაგრამ ასევე და უპირველეს ყოვლისა პოლიტიკური კინოსი.

ამ წლების განმავლობაში დოკუმენტური კინო ძლიერ განვითარდა, რამაც წარმოშვა ისეთი ფილმები, სადაც სურდათ შემოქმედებითად დაეკავშირებინათ საკუთარი თავი რეალობასთან და არ ეჩვენებინათ მხოლოდ ისტორიული მოვლენები, ან მხოლოდ ცნობილ ადამიანებთან მომხდარი ამბები. დოკუმენტური ჟანრი გამოიყენებოდა ჩვეულებრივი ადამიანების ისტორიების მოსათხრობად.

70-იან წლებში, ტელევიზია მნიშვნელოვან როლს თამაშობდა. ბევრი რეჟისორი იყენებდა მედიას და RAI (იტალიის რადიო ტელევიზია) პროდუქციას თავიანთი ისტორიების მოსაყოლად. დე სეტას *Diario di un maestro* (მასწავლებლის დღიური) არის რომის გარეუბანში მდებარე სკოლის ერთ-ერთი კლასის ამბავი. ფილმი მრავალი თვალსაზრისით შეიძლება ჩაითვალოს ინოვაციურად. სინამდვილეში, ავტორი აცხადებს: „ჩვენი გადამწყვეტი არჩევანი იყო ის, რომ ფილმი არ გადავიღეთ; ჩვენ რეალურად შევქმენით სკოლა და ის გადავიღეთ. ჩემი პოზიცია იყო აბსოლუტურად მოკრძალებული. ავანგარდული სკოლა დაფუძნებულია ბავშვების ინტერესებზე. სკოლის შესახებ ფილმის გადაღება, რომელიც არ უნდა იყოს დაფუძნებული სწავლის კონცეფციებზე, ანუ არ უნდა „ასწავლო“, ავტომატურად იქცევა ფილმად, რომლის „ინტერპრეტაციაც შეუძლებელია“. როგორც სახელმძღვანელოებს გავაუქმებდით, ისე უნდა გავაუქმოთ სცენარი“.

ამგვარად, კინო და ტელევიზია გახდა არა მხოლოდ მთხრობელი ან სპიკერი, არამედ მათ შეძლეს გარკვეული ინსტიტუტების აღქმის შეცვლა, მათ შორის, სკოლების, რომლებიც იყო და რჩება ადგილებად, სადაც მომავალი თაობა იზრდება და იღებს განათლებას.